

Wederkeeren

Aan mijne geliefde moeder den 28n december 1854 door J.J. Cremer

Het verjaardaggedicht is gericht aan Louise Cremer-Nagel (1799-1878).

Wederkeeren

-

Aan mijne geliefde moeder den 28n december 1854.

-

Wie keert niet met vreugde,

Terug tot den tronk,

Die welig en tierend,

Zijn vruchten eens schonk;

Of staart niet met blijdschap,

Den stam nogmaals aan.

Waarin, eens gegrifd, nog

Zijn naamletters staan.?

-

Wie keert niet met wellust,

Terug tot het woud,

Waar aan hij zijn weelde of

Zijn zucht heeft vertrouwd;

En hoort niet met tintling

Van innige vreugd,

De zangen vol liefde en

Vol zoetheid der jeugd?

-

Wie vleit zich niet luistrend,

Bij 't murmelen néer,

Van 't beekje, dat nog vloeit.

Als 't vloeide weleer;

En vraagt aan de golfjes:

“waar zijn ze toch heen,
Die hier, vóór u vloeiden
Langs kiezel en steen?

-

Wie rigt niet naar 't kerkjen
Met danken zijn schrêen
Waar 't licht van Gods liefde eens
Zijn doopvont bescheen;
Of zoek 't niet den akker,
Met vlijmend genot,
Waar 't stof rust van lieven
Die wonen bij God?

-

Wie keert niet met vreugde,
Naar 't ouderhuis weêr
Waar 't alles nog luid rept
Van 't blijde weleer?

Al bindt hem ook echtheid
Door liefde aan zijn kluis,
Hij reikhalst naar 't erf toch,
Van 't ouderenhuis.

-

Ja, heerlijk en zalig,
Is't weerzien van 't schoon,
Dat eertijds der jonkheid,
Zoo mild werd geboôn;
Men keert tot dit alles
Met ziels volheid weêr

Naar 't minnende harte

Der moeder ... veel meer.

=

Wederkeeren

Aan mijne getiefde Moeder

den 28de December 1854.

Wie keert niet met vreugde,
Ferug tot den tronk,
Die melig en teerend,
Zijn vruchten eens schonk;
Of staart niet met blijdschap,
Den Stam nogmaals aan,
Waar in, eens gegrift, nog
Zijn naamletters staan.?

Wie keert niet met wellust,
Ferug tot het woud,
Waar aan hij zijn meelde of
Zijn zucht heeft vertrouwd,
En hoort niet met zinnling
Van innige vreugd,
De Langan vol liefde en
Vol zuchtheid der jeugd.?

Mie vleit zich niet luistrend,
Bij 't marmelen meer,
Van 't beekje, dat nog vloeit.
Als 't vloeide meer;
En vraagt aan de golfjes:
"Waar zijn ze toch heen,
Die hier, voor u vloeiden
Langs kegel en steen?"

Mie richt niet naar 't kerkje
Met danken zijn schreef
Waar 't licht van Gods liefde
Zijn doopront bescheen;
Op zoekt niet den akker,
Met vlijmend genot,
Waar 't stof rust van liever
Die wonen bij God?"

Mie keert niet met vreugde,
Naar 't ouderhuis meer
Waar 't alles nog luid rept
Van 't blijde meer?

Al bindt hem ook eektheit
Door liefde aan Zijn kluis,
Hij reekhalst naar 'kerp toeb,
Van 't ouden huis.

Ja, heerlijk en zalig,
Is't meessen van 't schoon,
Dat eertyds der jonkheid,
Zoo mild werd geboon;
Men keert tot dit alles
Met ziels volheid meer

Naar 't minnende harte
Der Moeder... veel meer.
